Sag under alvorlig Overvejelse, og saa vidt muligt, hvor der allerede er Kvindeforeninger, fremlægge Sagen for disses Medlemmer, og hvor der endnu ikke er Foreninger, hjælpe til at danne saadanne; selv om kun ganske faa kan blive enige om at samle sig for at drøfte Sagen, saa vil det dog altid virke til Fremgang for dette store humane Spørgsmaal, Kvindens Ret til borgerlig Ligestilling med Manden.

Kvindebladet „Hvad vi vil"s Redaktion vil til enhver Tid være rede til at give alle ønskede Oplysninger og Vejledning til Dannelse af nye Kvindeforeninger.

Johanne Meyer.

Hr. Tangs Forslag

endte saa ved tredje Behandling i Folketinget med Resultat lig Nul. Det var kendeligt, at der baade i det nedsatte Udvalg og i selve Folketingssalen fandtes en afgjort Utilbøjelighed til for Alvor at forhandle Prostitutionsspørgsmaalet. Vi vil tilstaa, at vi slet ikke har ventet andet. Opfattelsen af Kvindens Ligestilling med Manden er saa fjern fra de fleste af vore Folkerepræsentanters Side, at man ikke kan undre sig over, at Folketinget bliver som en babylonisk Forvirring, naar endelig hendes Ret som Menneske — som ligestillet Borger — kommer til Forhandling.

Sagen er nemlig den, at der er ikke faa Mænd, som fra et moralsk Standpunkt finder den offenlige Prostitution upassende for et civiliseret Folk, men faa eller ingen behandler Sagen fra det Standpunkt, at det skadelige og uværdige for Samfundet er, at Staten avtoriserer og støtter Salg af Kvinder — thi at Kvinderne frivilligt vælger Prostitution, vil vel intet fornuftigt Menneske paastaa. — Det er saa godt som altid umyndige Kvinder, der af Fattigdom og Uvidenhed er sunket ned i Prostitutionen.

Forhandlingen blev ikke fejet af med faa Ord, tvert imod skulde man tro, de ærede Herrer Folketingsmænd betragtede Folketingssalen som en Slags Lærerstol, hvor det galdt om at docere sine Anskuelser. Det være nu ikke sagt, at der ikke blev talt mange gode Ord; Hr. Kaptajn Wagner tog absolut Sagen mest alvorligt og indtog i Virkeligheden et etisk Standpunkt.

Hans Ord fortjener at høres af Kvindebladet „Hvad vi vil"s Læsere, hvorfor vi vil hidsætte nogle af hans Udtalelser. Han sagde blandt andet: „Det er mig ubegribeligt, at Utugterhvervet skulde være strafbart og Utugten straffri. Utugten er dog i Virkeligheden Kilden til Utugtserhvervet; det er Mændenes Utugt, som er Aarsag til Kvindens Utugtserhverv. Kvindens Utugtserhverv begynder i de aller fleste Tilfælde først efter, at Mandens Begær har bragt hende til at falde. Det er overordenlig sjældent, at en uskyldig Kvinde hengiver sig til Utugt. For Mandens Vedkommende ser jeg ingen som helst Undskyldning. For Kvinden, der driver Utugtserhvervet, kan der der imod godt findes Undskyldning; thi er Kvinden fattig, er dette allerede en i høj Grad undskyldende Omstændighed; hun driver Utugt for Betaling, fordi hun savner det daglige Brød. Endnu mere undskyldende er det, naar det er andres Trang, der driver hende, som f. Eks. en ung Moder, der for at skaffe sit lille Barn den nødvendige Pleje, fører først en fortvivlet Kamp med Tilværelsen, men hengiver sig tilsidst i Prostitutionen; se Victor Hugos „Les miserables". Den uskyldige unge Pige bliver ført i Fængsel, den skyldige Libertiner kan vælge sig et nyt Offer og fremdeles gaa æret og agtet om i Verden. Det gaar aldeles ikke an i en Last, der i den Grad forudsætter Gensidighedsforholdet, at sige: Nu er vi glade ved, at vi dog er komne til at ramme den ene i Forholdet."

Og midt i Talen fremhæver Hr. Wagner, at han ønsker at opretholde de bestaaende Samfundstilstande.

Hvorledes kan Hr. Wagner mene, at det er konsekvent at udslynge en saa rasende Anklage mod den bestaaende Samfundsordning, som han har gjort i sit Indlæg til Hr. Tangs Forslag, og saa holde paa vor nuværende Ordning? Er Prostitutionen kun et Sidespørgsmaal? — Er ikke snarere Fundamentet, hvoraf ethvert Folks Ve og Vel afhænger, netop Forholdet mellem Mand og Kvinde? er ikke Kløften mellem disse netop Grundaarsagen til alle vore sociale Ulykker? — Prostitutionen er kun en lille Virkning af denne store Aarsag, og vi bortskaffer ikke Virkningen, uden vi raader Bod paa Aarsagen.

Hr. Tang, som var den naturlige Ordfører for Udvalget, var ikke heldig med sin Tale, thi med al Anerkendelse af hans Mod til at tage fat paa Sagen, er det ikke heldigt blot at holde et Foredrag i gammeltestamentlig Stil, spækket med bibelske Talemaader; det har ikke sin Plads i en Rigsdag, hvor det ikke er Skoledrenge, der skal oplæres, men hvor det gælder om at føre korte og klare Forhandlinger om selve Lovforslagene; da det jo selvfølgeligt forudsættes, at Repræsentanterne alle er modne Mænd, som har sat sig ind i Realiteten af Sagen. Alligevel fremkom Hr. Tang med vigtige Oplysninger som denne, at det kgl. Sundhedskollegium havde erklæret, at Loven af 1874 ikke havde gjort nogen Nytte i sanitær Henseende, men at den offenlige Prostitution virker befordrende paa Usædeligheden. Hr. Tang sagde videre, at det var blevet sagt, at man skal opretholde Prostitutionen for de raa Matrosers Skyld og for de udannede Soldater; Taleren mente, det var ikke Sandhed, det var de store, de fremragende i Folket, der vilde opretholde Prostitutionen.

Hr Leth kaldte først Hr. Wagners Foredrag humoristisk, men gennemgik dog alvorligt de forskellige Punkter i Talen. Hr. Leth vilde bevise, at Loven ikke straffer uskyldige unge Piger, som træffes en enkelt Gang.

Vi kan oplyse om, at unge fattige Piger ved den mindste Uforsigtighed og ved en ganske løs Anklage kan tvinges til at lade sig undersøge af Politilægen. Om det er Politiets Fejl, eller om det er en Svaghed ved Loven, tør vi ikke afgøre.

Hr. Leth gav en Del statistiske Oplysninger, som viste, at den farlige Smitte var langt hyppigere iblandt de offenligt indskrevne Fruentimmere end blandt andre løsagtige Kvinder.

Dhrr. A. Sørensen, Ravn, N. I. Larsen, Tauber og flere havde Ordet, de var enige om, at Forslaget var umuligt at gennemføre. F. Falkenstjerne, som ved tidligere Behandling af Sagen havde udtalt sig mod Straffebestemmelser angaaende Utugt, støttet paa, at Tusinder vilde da snart fylde Fængslerne, fremkom med et Forslag, som gik ud paa at overlade Justitsministeren inden næste Samling at foretage Skridt til en Revision af § 180 i almindelig Straffelov.

Vi forstaar ikke Hr. Falkenstjernes Standpunkt. Han ønsker at overlade Sagen til Ministeren, som ligefrem udtaler, at han finder ikke nogen bedre Ordning end den, vi allerede har. Kun i ét er Justitsminister Nellemann og Falkenstjerne enige: at Staten ikke bør straffe Utugt, og Falkenstjerne bemærkede ganske rigtigt i sin Tale, at for at reformere, maa man først og fremmest have en bestemt Forestilling om, hvad det er, man vil.

Vi har ogsaa under disse Forhandlinger følt, at vore ærede Folkerepræsentanter ikke ret har vist, hvor de vilde hen, naar man undtager Hr. Tang, der ved Straffebestemmelser vil sætte al Umoral og Utugt ud af Verden.

Vi tillader os at tro, at hvis vore ærede Folkerepræsentanter havde ført deres Forhandlinger ud fra den Retfærdighedstanke, at Kvinden er Mandens Ligestillede som Menneske og Borger, saa vilde de ikke være ret længe om at sætte den *lovbeskyttede Usædelighed* ud af Verden.

Kristendommen og Fredssagen.

(Sluttet.)

Kristendommen betragter Mennesket som en Guds Skabning af uendelig Værdi, Krigen betragter ham som en Genstand, et viljeløst Redskab, et Stykke Slagtekvæg. Kristendommen gør alt for at løfte ham til Erkendelse af sin guddommelige Slægt, Krigen gør alt for at trykke ham ned og bestialisere ham. Imellem disse to kan intet Forlig gives. Kristi Evangelium vil drive Krigens mørke Aander fra Sted til Sted, indtil de maa skjule sig i den Afgrund, hvor de hører hjemme. Fra Syndens Dybder er Krigens Spøgelse stegen op, besmittet med Broderblod; den er et ægte Syndens Foster, et af de hæsligste, Jorden kender. Dette vil vel ikke ret mange Kristne nægte; men ved en besynderlig Tankeløshed knytter de til denne Indrømmelse Ytringer som følgende: „Ja vist, Synd og Krig hænger sammen; derfor er det forgæves at arbejde paa Krigens Udryddelse, da vi jo dog paa denne Jord aldrig slipper af med Synden." Saa kunde man af samme Grund opgive at modarbejde Drukkenskab, Utugt, Tyveri, kort sagt ethvert Udslag af Menneskets slette Drifter. Og man kunde lige saa godt sige: „I kan ikke holde Døden borte, — hvorfor saa uddanne Læger, bygge Hospitaler, gøre saa mange Anstrengelser for at modarbejde Sygdom?" Forøvrigt maa man til saadanne Tankeløsheder gøre den Bemærkning: det er ikke nødvendigt, at Synden til enhver Tid skal give sig Udslag paa samme Maade. Det Udslag af menneskelig Undertrykkelseslyst og Vindesyge, der kom til Syne i Negerslaveriet, er dog nu tilintetgjort i de kristne Stater. Det er tilladt at haabe, at det vil gaa med Krig paa samme Maade. Men hvordan vi end ser paa Fremtiden, mere